FOTBALUL ARGEȘEAN are încă multe resurse

Deși este o mlădiță mai tînără în fotbalul românesc, fotbalul argeșean s-a afirmat progresiv în ultimii ani, în țară și pe tărîm internațional. În rîndurile de față, ne vom ocupa de fenomenul fotbalistic din această regiune, pornind de la baza piramidei, fotbalul de masă.

De munca depusă aici, la prima verigă, depinde totul. Aici operează **munca de investigare, de mobilizare,** de pregătire și de selecție. **Aici se** obțin primele „recolte", din **care specialiștii** triază **cadrele** cu **personalitate și talent,** viitoarele **vîrfuri** de **mîine.** Pentru ca prima „sită" să rețină însă cît mai multe **valori,** este nevoie de muncă **consecventă,** făcută cu pricepere și dragoste.

In cele ce urmează ne vom opri **la ceea ce SE FACE** (și cum se **face) și la ceea** ce, din păcate, **NU SE FACE în fotbalul** argeșean.

„ALBE" ȘI „NEGRE" ÎN CAMPIONATUL REGIONAL

Față de anul trecut, **cînd** activa **o singură serie,** în anul acesta **campionatul regional** cuprinde două **serii** (Nord și Sud) a cîte 12 echipe **fiecare. S-a** înmulțit deci numărul **echipelor din** acest campionat și **acesta este un** lucru pozitiv. De subliniat **este** și faptul că acest **campionat are o desfășurare regulată, fără întreruperi, fără** nici **un fel** de perturbări de-a lungul **etapelor. Ceea ce-i sporește eficiența este fără îndoială** și faptul că el **este dublat** de un campionat regional **de juniori. Înaintea** fiecărei **partide din campionatul de seniori se desfășoară, „în deschidere", partida dintre respectivele echipe de juniori ale celor** două asociații.

Tot ca o măsură stimulatoare **pentru tineri, ea** reprezentînd, în **fapt, o primă selecție,** este și dispoziția comisiei regionale de fotbal **care prevede obligativitatea** fiecărei **echipe din campionatul regional de a avea,** la fiecare meci pe **teren, trei jucători** sub 23 de ani.

Această hotărîre (izvorîtă, fără îndoială, dintr-o bună intenție) ni se pare însă o fracțiune de măsură. Dacă ai, de exemplu, o echipă cu trei jucători sub 23 de ani și restul de 8 în jurul a 30 de ani n-ai făcut mai nimic. O asemenea echipă nu este susceptibilă de progrese reale. Or, astfel de situații se întîlnesc la destule echipe din campionatul regiunii Argeș. Cu jucători (mulți dintre ei proveniți din categorii superioare) care-și trăiesc „cîntecul lebedei" într-o echipă de regiune, nu poți avansa calitativ, fără a mai pune la socoteală prejudiciul cel mai însemnat: **oprirea sau întîrzierea accesului elementelor tinere, talentate, care au nevoie de jocuri pentru a crește și a se afirma.**

Față de această situație, opinăm pentru instituirea unei clauze de către Federația română de fotbal care să stabilească alte limite de vîrstă pentru campionatul regional. **Dacă, de exemplu, s-ar hotărî ca o echipă să aibă dreptul să prezinte pe teren opt jucători pînă la vîrsta de 23 de ani, și doar trei peste această vîrstă,** sîntem convinși că fotbalul regional (al cărui nivel — se știe — este foarte modest) ar crește sensibil calitativ, iar, pe de altă parte, elementele valoroase furnizate categoriilor superioare ar spori numeric considerabil.

Revenind între hotarele fotbalului din campionatul regiunii Argeș vom semnala un aspect negativ cu efecte majore. **O serie de echipe, cum ar fi Sănătatea Govora C. S. Cîmpulung Muscel, Recolta Dobrogostea, Unirea Costești și altele duc lipsa unor antrenori calificați.** Aceste echipe sînt „pregătite" de membri ai secțiilor de fotbal, de iubitori ai fotbalului, „oameni de inimă" dar lipsiți de pregătire, de competență. Rezultatele acestor echipe sînt, firește, nesatisfăcătoare.

Ne-am interesat la comisia regională de fotbal dacă în regiunea Argeș nu există realmente cadre calificate de antrenori. Răspunsul ne-a uimit...

„JUDECÎND DUPĂ... NUMARUL CARNETELOR, AVEM DESTUI ANTRENORI CALIFICAȚI"

Am cercetat documentele, listele, și am numărat. În regiunea Argeș există 24 de antrenori calificați. Dintre aceștia, însă, patru sînt cadre de conducere la UCFS regional sau la cele raionale, 11 sînt antrenori pentru că au... carnetul în buzunar, iar 9 activează efectiv la echipe. Așadar, doar a treia parte din numărul antrenorilor profesează în activitatea lor specifică.

Pentru ca aceste rînduri să nu poată fi acuzate de carențe de informare și de tratare aproximativă, superficială, îi vom cita pe toți cei 11 antrenori „cu numele și cu carnetul". Iată-i: **Gh. Nicolaescu** (Drăgășani), **V. Nedescu** (Horezu), **P. Darie** (Rm. Vîlcea), **C. Ștefănescu** (Rm. Vîlcea), **I. Dragomir** (Găești), **Gh. Mihăilescu** (Rm. Vîlcea), **L. Matache** (Găești), **T. Figaro** (Cîmpulung Muscel), **E. Sterescu** (Curtea de Argeș), **I. Toader** (Pitești) și **I. Iovan** (Rm. Vîlcea).

Poate vă veți întreba ce fac acești tovarăși cu carnetele lor de antrenori?

Intră la meciuri fără să plătească. Atît!

Față de această situație, ne permitem să-i întrebăm pe tovarășii de la consiliul regional UCFS Pitești ce au de gînd cu acești antrenori de „hîrtie"?

Or se iau măsuri ca ei să preia — cu o normă sau o jumătate de normă — echipele care duc lipsă de antrenori, on să li se retragă carnetele care în nici un caz nu le-au fost acordate cu titlul onorific.

JUNIORILOR — MAI MULTĂ ATENȚIE

Mai ales în ultima vreme, în limbajul iubitorilor de fotbal din țara noastră a apărut expresia „școala piteșteană". Ea corespunde unor fapte, unor realități.

Din așa-numita „școală piteșteană" au apărut pe scena fotbalului românesc numele lui **Dobrin, Ștefănescu** (CSMS), **Libardi** (Jiul), **Nițâ** și **Circiumărescu** (Universitatea Craiova), **Radu Constantin, Prepurgel** și alții.

Totuși, copiii și juniorii din regiunea Argeș n-au, la această oră, cele mai bune condiții pentru creșterea lor în fotbal.

Deși există în regiune trei centre de juniori și copii — la Pitești, Rm. Vîlcea și Cîmpulung Muscel — fiecare avînd în pregătire 30 de elemente (un număr destul de redus), toate aceste centre duc lipsa unor condiții materiale corespunzătoare. Mingi sînt foarte puține, echipamentul este insuficient.

Surprinzător este și faptul că unui oraș ca Piteștiul, cu recunoscută emulație fotbalistică în rîndul tineretului, F.R. Fotbal n-a găsit de cuviință să-i creeze un centru puternic, aflat direct sub egida sa de tipul acelora care funcționează la Arad, Oradea, Brașov etc. Poate că în această privință se poate lua o hotărîre (mai bine mai tîrziu decît niciodată) care, nu ne îndoim, are toate șansele să dea cele mai fericite roade.

S-A PIERDUT UN TEREN...

Acum 3—4 ani, în parcul Argeș al orașului Pitești exista stadionul Dinamo. Aici se disputau meciurile din campionatul categoriei A. Așadar, stadionul era de maximă importanță pentru iubitorii fotbalului din Pitești, pentru oraș în general.

Avînd avantajul unui cadru natural splendid, stadionul nu răspundea însă afluenței mereu crescînde a spectatorilor piteșteni la partidele echipei favorite. Această cauză a determinat construirea modernului stadion „1 Mai" pe care acum își desfășoară antrenamentele și-și dispută jocurile Dinamo Pitești.

Odată cu mutarea atenției spre noul stadion, cel vechi, din parc, a fost încetul cu încetul dat uitării de către gospodarii orașului. Astăzi el are trista soartă de cenușăreasă. Tribunele de lemn sînt pe jumătate degradate, iar terenul de joc are mai multe hîrtoape decît fire de iarbă...

La UCFS-ul regiunii ni s-a spus că Sfatul popular orășenesc a promis reamenajarea acestui stadion încă din ianuarie.

Sîntem la sfîrșitul lui mai și sfatul „tace și nimic nu face". Păcat! Este vorba de un bun a cărui valoare se diminuează zilnic și pentru a cărui reconsiderare se vor cheltui sume în progresie geometrică raportat la ceea ce, zi de zi, se degradează, se pierde

ÎN SFÎRȘIT, DESPRE DINAMO PITEȘTI

Nu avem nici o îndoială, în regiunea Argeș „toată suflarea" este pentru echipa dinamoviștilor piteșteni.

O echipă tînără, cu valori bine cotate în fotbalul nostru, o echipă care în campionatul trecut s-a comportat remarcabil, iar în actuala ediție a „Cupei orașelor tîrguri" a făcut o figură mai mult decît onorabilă.

În ultima vreme, însă, Dinamo Pitești „șchioapătă" vizibil.

Ce se întîmplă cu această formație „piecată" acum un an atît de promițător?

Jucătorii au rămas aceiași, antrenorii la fel, unde să căutăm cauzele acestui declin?

Ștefan Vasile și Leonte Ianovschi ne-au vorbit de un surmenaj, efect al suprasolicitării jucătorilor în meciuri interne și internaționale. (Asta în vreme ce toți antrenorii noștri reclamă necesitatea a cît mai multe partide în toate perioadele).

Barbu, un element de bază al echipei, recunoscut pentru seriozitatea sa, ne spunea că înaintarea poartă toată vina. **„Avem o înaintare de paie"** — ne spunea el.

Ambele opinii exprimă o parte din ADEVĂR. Noi credem însă că mai sînt și alte cauze. De pildă, pierderea „contactului cu pămîntul" în urma succeselor, stare manifestă la mulți din jucătorii acestei echipe în ultima vreme.

De asemenea, se pare că și antrenorii au lăsat frîul cam slobod. Și jucătorii piteșteni sînt foarte tineri...

Oricum, Dinamo Pitești încheie acest campionat într-un regim de emoții pe care valoarea intrinsecă a echipei nu ne-ar fi făcut să le bănuim acum cîteva luni.

Cu două partide consecutive în deplasare, dinamoviștii (care au doar 22 de puncte) așteaptă cu emoție ultimul act — meciul cu Universitatea Cluj — pentru a răsufla ușurați.

Și cînd te gîndești că anul trecut, exact pe vremea aceasta, Dinamo Pitești ne dăduse iluzia că a intrat în elita fotbalului nostru.

M. POPESCU

Numărul de jucători:	2.300
Numărul de echipe afiliate:	64
Numărul de terenuri:	20
Numărul de antrenori:	24
Numărul de arbitri:	90

3 echipe de categorie republicană:

DINAMO PITEȘTI (categoria A),

OLTUL RM. VÎLCEA (categoria B, seria I)

MUSCELUL CÎMPULUNG (Categoria C, seria Sud).

Aspect de la un antrenament al echipei Dinamo Pitești, reprezentanta nr. 1 a fotbalului argeșean, formație în care elementul local este bine reprezentat.

REPORTAJ FANTEZIST CU... ELEMENTE REALE

„Iată-ne cu premiile obținute: Donose, eu și Țepeluș".

Reporterul, instalat comod într-un fotoliu turnant, ascultă, notează și, din cînd în cînd, încearcă o întrebare, repezită, de parcă i-ar fi teamă să nu fringă vraja amintirilor. Gazda, un bătrîn înalt, încărunțit, cu părul tăiat perie, se plimbă prin cameră cu pași rari, însoțind vorbele cu gesturi largi, ca și cum ar vrea să aducă mai aproape imagini, clipe, simțăminte trăite odinioară, pe vremea cînd...

În cameră, aerul condiționat te face să uiți total zăpușeala de afară. Prin fereastră se văd alături de bloc trei terenuri de fotbal gazonate, de dimensiuni reduse, care peste trei-patru ore se vor umple de larma jocurilor programate în campionatul puștilor din cartier. Bătrînul își mijește ochii către ele cîteva clipe, după care se întoarce și-și reia povestirea.

„Am renunțat la fotbal la 34 de ani, deși aș mai fi putut juca încă 5—6... Am făcut-o brusc, pentru că numai așa te poți despărți de acest joc fără să lăcrimezi. Asta s-a întîmplat, vasăzică, acum 40 de ani, adică prin anul 1987... În anul în care echipa noastră națională, al cărei căpitan eram, sărbătorea 65 de ani de la primul ei meci. M-ai întrebat care e cea mai frumoasă amintire a mea din activitatea de fotbalist. Poate că ziua aceea de septembrie cînd stadionul întreg mi-a cerut să fac un tur de onoare și de rămas bun; sau poate prima mea selecționare în echipa continentului pentru tradiționala întîlnire cu reprezentativa Angliei; poate, zic. Le întrece totuși amintirea unei zile de mai, caldă și frumoasă ca sufletele noastre de copii.

Era prin anul 1967... Abia împlinisem 14 ani. În ziua aceea am jucat pentru prima dată în fața a peste 20 000 de spectatori, pe stadionul Tineretului din orașul nostru, Craiova. Îmi amintesc că cel mare era de-abia în construcție. Făceam parte din echipa de copii a clubului craiovean. Ne-am întîlnit cu o echipă de seamă noastră de la „Centrul 23 August" din București, în deschiderea unui meci de categoria A, parc-mi-se Universitatea — Steaua. Pe vremea aceea existau puține centre de copii, iar despre un veritabil campionat al lor, așa cum se desfășoară acum, încă nu se vorbea. Conducerea clubului craiovean și antrenorul nostru, Gheorghe Scăețeanu, aveau însă bunul obicei de a organiza meciuri cu piticii altor cluburi sau centre.

Dar să revenim la meciul din acea zi de mai. Îmi stăruie încă vii, de parcă ar fi fost ieri, aplauzele publicului, scorul de 2—1 pentru noi, și mai cu seamă mica festivitate de la sfîrșitul jocului, prilej de mare bucurie și mîndrie în inimile noastre de copii. Păstrez și astăzi în biblioteca mea cărțile primite atunci, iar pe una din ele am notat numele tuturor celor care au jucat în acea zi, multe dintre ele devenite apoi celebre: craiovenii Rababoc — Udrică, Ciocan, Lepădat, Stanciu — Păunescu, Donose — Constantin, Rădulescu, adică eu, Hîrnău, Dinulescu. Rezerve: Hîrzău, Ustabacief, Berneanu, Știrbu. Bucureștenii: Ion Gabriel — Cioată, Lixandru, Baiț, Alelenei — Țepeluș, Carabulea — Enidi, Stoian, Sorescu, Geantă. Au mai jucat Maranceac, Ion Ion, Madan și Stoicescu".

Bătrînul reașează cartea în bibliotecă și se oprește din nou în fața ferestrei. „La sfîrșitul meciului — își reluă el povestirea — cu toții ne-am aliniat în fața tribunei principale pentru a fi recompensați de Administrația de Stat Loto-Pronosport. Iar trei dintre noi, bucureșteanul Țepeluș, Donose și cu mine am fost premiați suplimentar pentru cea mai bună evoluție. A fost întîiul meu succes, întîiul meu premiu obținut ca sportiv, determinant în a mă lipi cu tot sufletul de jocul de fotbal. Da, aceasta mi-a rămas ca cea mai frumoasă dintre toate amintirile mele fotbalistice".

N. SOCOL